

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bernhard Severin Ingemann

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bernhard Severin Ingemann", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1862_1304-intro-shoot-idm73.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Digtet

Det korte mindedigt består af fem strofer a seks vers, hvoraf de fire første vers danner krydsrim og de sidste to et afsluttende parrim. Grundtvig opholder sig i "Bernhard Severin Ingemann" ved Ingemann som digter og ved deres mangeårige venskab. De tre første strofer beskriver venskabet gennem deres fælles profession som digtere, og strofe 4 og 5 Grundtvigs forestillinger om deres fælles eftermæle.

I strofe 1 indsætter Grundtvig sig selv og Ingemann blandt Nordens største digtere (vers 1). Efter Ingemanns død, står han nu alene tilbage. I strofe 2 understreger Grundtvig deres fælles digteriske udgangspunkt: Ingemann var en bror i ånden (vers 5) og "Søn af samme Skjaldemoder" (vers 6). Skønt udgangspunktet for deres digtning var det samme, var de digteriske resultater meget forskellige, men uden det forstyrrede deres personlige venskab. Grundtvig bemærker, at det er sjældent, at venskab opstår "imellem Skjalde, / Som ei Muser eens paakalde!" (strofe 3, vers 5-6).

De to sidste strofer handler om deres eftermæle. Strofe 4 beskriver eftermælet som en blomst, der er vokset op i Frejas have (vers 2-3). Eftermælet vil, fra hver deres grav, spredes som både blomsterduft og fuglesang (vers 5-6). Femte og sidste strofe beskriver, hvordan de to venner og digtere efter døden skal fortsætte deres digtning.

Mindedigtet er meget personligt. Ifølge Lundgreen-Nielsen hører det imidlertid ikke til Grundtvigs mest vellykkede og kan bedst betegnes som en versificeret sørgetale eller intellektuel og allegorisk tankelyrik (Lundgreen-Nielsen 1980, s. 24). I tidligere digte var det lykkedes Grundtvig, at "indfatte et menneskes liv og død i billedrige formler og derefter placere dette menneske i åndshistorien, - ikke kun den forgangne, men også den kommende" (s. 24). I digtet til Ingemann findes der dog kun svage spor af det sidste.